

Arrest

nr. 121 809 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2013.

1.3. Op 25 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 oktober 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Parachi, district Paghman, provincie Kabul, waar u slechts enkele jaren gewoond hebt. Als klein kind verhuisde u met het gezin naar de stad Kabul, waar u sedertdien altijd gewoond hebt. U bent tot de achtste klas naar school geweest. Daarna, vanaf 1382 of 1383 (omzetting naar westerse kalender: 2003-2005) was u leerjongen bij een kleermaker. Vanaf 1386 (omzetting naar westerse kalender: 2007-2008) had u uw eigen winkel. U had sinds enkele maanden een vaste klant, R. (...), die af en toe zijn gerief bij u achterliet en er dan later die dag of de volgende dag om kwam. Op een avond merkte u dat er in de doos die hij achterliet wapens of kogels zaten. U zei er thuis niets van. Toen Rahman de volgende dag zijn doos kwam halen stelde u hem hierover vragen en dreigde hem aan te geven aan de politie. Hij antwoordde dat u geen vragen mocht stellen, dat u gewoon verder moest doen zoals voorheen, en dat jullie er weer zouden over spreken wanneer hij terugkwam. U wilde niet dat hij terugkwam, maar na 2-3 dagen kwam hij toch terug en zei dat het uw verantwoordelijkheid was om met hem samen te werken. Hij zei toen ook dat hij voor de taliban werkte. U bleef erbij dat u niet met hem wilde samenwerken. Die avond sprak u erover met uw familie. De volgende dag gingen u en uw oom van moederszijde naar de politie, die een rapport schreef. Twee agenten gingen mee naar de winkel, die u opende en die ze doorzochten. Ze zeiden dat u kon verder doen zoals voorheen. U sloot de winkel echter weer, en die avond ging u naar een feest. Toen u niet thuis was, kwamen drie gewapende mensen naar uw huis die zich voordeden als mensen van het politiedistrictbureau. Ze vroegen naar u en zochten u. Toen ze u niet vonden waarschuwden ze uw oom dat ze u zullen vinden, waar u ook bent. Ze sloegen ook uw oom. Uw oom belde u op en zei dat u net naar huis moest komen. U verstopte zich op een andere plaats gedurende ongeveer tien dagen en van daar verliet u het land. De volgende ochtend kwam de politie naar uw huis. U weet niet of uw oom hen verwittigd had. U ging in die tien dagen niet meer naar huis en ook niet meer naar uw winkel. U vreest bij terugkeer de taliban. U vertrok op een onbekend moment en reisde via Iran, Turkije, en onbekende landen naar België. U bent België binnengekomen op 11 augustus 2011 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U

legt volgende documenten voor als staving van uw asiële dossier: taskara van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban is niet overtuigend. Het is ten eerste opvallend dat u tijdens uw gehoor bij DVZ belangrijke elementen van uw problemen in Afghanistan niet hebt vermeld. U vermeldde er de betrokkenheid van de politie in het geheel niet. Nochtans hebt u R. (...), de oorzaak van uw probleem, bedreigd met de politie én bent u uiteindelijk ook effectief naar de politie gestapt om klacht neer te leggen, zo beweert u tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS p. 4-6). Agenten zijn ook meegekomen naar uw winkel, waarna uw huis dezelfde dag is binnengevallen door mensen die blijkbaar deden alsof ze van de politie waren. De politie is dus een belangrijk element van uw relaas: dit element komt ook verschillende keer voor wanneer u uw relaas bij het CGVS vertelt. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij DVZ niet vertelde dat u een klacht neerlegde bij de politie, stelt u dat er bij DVZ niet gevraagd is of u naar de politie ging of niet en dat het interview kort was (CGVS p. 9). Nochtans werd op het CGVS u deze vraag ook niet expliciet gesteld, maar hebt u het wel spontaan verteld (CGVS p. 5). Uw verklaring voor deze omissie op DVZ is geen afdoende uitleg, aangezien van u wordt verwacht dat u alle belangrijke elementen van uw asiële relaas zelf aanhaalt. Ook de aanval op uw huis door drie gewapende personen die uw oom sloegen vermeldt u niet bij DVZ. U stelt dat u weinig tijd had bij DVZ. Zowel de aanval op uw huis, als de rol van de politie in uw relaas zijn zodanig belangrijk, dat u ze ook in een kort gehoor niet kan weglaten. Er werd u op DVZ trouwens ook gevraagd of u nog iets wou toevoegen, dus u had zeker de mogelijkheid om dit te vertellen (CGVS p. 9 en DVZ vragenlijst). Deze omissies zijn des te vreemder, omdat u bij het CGVS meermaals, en al van vroeg in het vertellen van uw relaas, de politie vermeldt, én dat het binnenvallen van de drie mannen die deden alsof ze van de politie waren, de onmiddellijke aanleiding was van uw vertrek (CGVS p. 4-6).

Ten tweede zijn er een aantal eigenaardigheden in uw relaas op te merken. Zo is het vreemd dat R. (...) uw winkel zou uitkiezen om zijn wapens te bewaren. U had immers geen band met hem. Hij kon onmogelijk weten of u hiermee zou akkoord gaan en of u hem niet eerder zou verraden. U had namelijk zelf geen banden met de taliban, wat R. (...) toch had moeten weten. In elk geval kon hij niet zeker zijn dat u die wel had. Het feit dat u Tadjiek bent, wat hij zeker moest weten, gezien u slechts een beetje

Pashtou spreekt (verklaring DVZ punt 8), zou hem op zich al kunnen doen verstaan hebben dat u de taliban niet automatisch goed gezind zou zijn, aangezien bij de taliban nog steeds de Pashtoun de meerderheid uitmaken. U had evengoed, na de ontdekking wat er in het pakket zit, direct de politie kunnen waarschuwen die hem bij zijn terugkeer had kunnen oppakken.

Het is evenmin duidelijk waarom u deze man, die wel al 4-4,5 maanden klant was (CGVS p. 6), maar die u niet goed genoeg kende om al te weten of hij betrouwbaar was, in de context van Afghanistan, zijn gerief bij u zou laten plaatsen. U zegt zelf dat uw winkel geen stockeerplaats is, en blijkbaar waren de kogels of wapens ook niet dermate goed verpakt dat u dit niet makkelijk kon openen, want u stelde dat de doos open was en zag wat erin zat toen u ze wilde verplaatsen (CGVS p. 7). U had ook geen banden met de taliban en kan niet uitleggen waarom zou de taliban uw winkel zouden uitkiezen om dergelijke belangrijke voorraden te verbergen (CGVS p. 8). R. (...) probeerde u wel te overtuigen om met hem en de taliban samen te werken, maar pas nadat u ontdekt hebt wat er in de pakketten zit (CGVS p. 5 en 8). Het zou logischer zijn mocht hij u eerst hebben gepolst over uw mening over de taliban, de regering en/of de buitenlandse troepen, en dan, pas wanneer hij zou kunnen vaststellen dat jullie er een gelijklopende mening op nahouden, u voorstellen om voor korte periodes wapens bij u te bewaren.

Het is daarbij ook nog de vraag of het wel om wapens ging. Wanneer u gevraagd wordt om welke wapens het ging, stelt u eerst dat het kogels zijn, en dat u niet alles checkte. Wanneer het u nog eens gevraagd wordt, stelt u dat het kogels en een klein wapen was (CGVS p. 8). Verder weet u niet meer precies wanneer u met uw winkel gestopt bent. Dit is nochtans niet alleen op zich een belangrijke gebeurtenis, het valt ook samen met uw klacht bij de politie, de aanval op uw huis en uw vertrek tien dagen later uit het land. Dat u dan niet méér kan zeggen dan dat het 'misschien jawza' 1390 (omzetting naar westerse kalender: mei-juni 2011) was, is opmerkelijk (CGVS p. 6-7). Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig kan worden betwijfeld.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. U legt geen bewijs voor van uw klacht bij de politie. Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet

onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na het citeren van voornoemd artikel, meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag afwijst op basis van drie overwegingen, zijnde (i) de beperkte verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), (ii) zijn verklaringen omtrent waarom R. zijn winkel heeft uitgekozen, waarom hij R. heeft toegelaten zijn gerief bij hem achter te laten en zijn verklaring omtrent de klacht bij de politie alsook (iii) dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.1.1. Betreffende zijn beperkte verklaringen bij de DVZ, stelt verzoeker dat hij heeft verklaard dat er bij de DVZ niet gevraagd is of hij naar de politie ging of niet en dat het interview kort was, dat hij bij de DVZ niet genoeg tijd kreeg om zijn verhaal te doen en onmiddellijk de vraag kreeg om zeer kort te zijn. Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal stelt dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) spontaan over de betrokkenheid van de politie is beginnen vertellen, dit meermaals en al vroeg in zijn relaas, dat de enige reden waarom hij dit niet vermeldde tijdens het interview op de DVZ is omdat men hem daar uitdrukkelijk had gevraagd kort te zijn, dat uit het feit dat hij dit achteraf bij het CGVS spontaan, meermaals en al vroeg in zijn relaas aangeeft, aantoonde dat hij dit feit uiteraard wel belangrijk vond en dat dit enkel niet werd vermeld bij DVZ omwille van het tijdsgebrek.

2.1.2. Betreffende de tweede overweging, stelt verzoeker dat hij uiteraard niet weet waarom R. zijn winkel heeft uitgekozen om wapens te bewaren, dat hij vermoedt dat R. hem en zijn winkel gekozen heeft net omdat hij geen banden heeft met de taliban en net daarom een veilige opslagplaats heeft. Verzoeker vraagt zich af wie immers zou vermoeden dat er wapens zouden worden bijgehouden in een winkel van een Tadjiek, die niet automatisch de taliban goed gezind zijn. Verzoeker vervolgt dat zijn winkel geen speciale winkel is, dat er niets opvallend aan is, dat het een winkel is zoals er dertien in een dozijn zijn, dat hij bovendien nog nooit problemen heeft ondervonden met de politie, dat het uiteraard voor hem onmogelijk is om de exacte overwegingen van R. om zijn winkel uit te kiezen, te kennen. Verzoeker stelt dat hij daarnaast voordien geen enkele aanwijzing had om te vermoeden dat R. zijn winkel gebruikte om wapens te bewaren, dat het feit dat een goede klant vraagt om iets voor hem tijdelijk te bewaren, een gebruik is in Afghanistan dat niet automatisch argwaan opwerkt.

2.1.3. Ten aanzien van de derde overweging met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, meent verzoeker dat er zeker een ernstige bedreiging is voor zijn leven of zijn persoon in Kabul, dat drie gewapende mannen bij hem thuis zijn geweest en zich voordeden als mensen van het politiedistrictbureau, dat toen zij hem niet konden vinden, zijn oom werd gewaarschuwd en geslagen, dat zijn oom hem vervolgens heeft gewaarschuwd om niet naar huis te komen, dat hij uiteraard een gegronde reden heeft om de taliban te vrezen, aangezien hij de politiediensten heeft ingelicht over R. en dus ernstig gevaar loopt in de stad Kabul.

Verzoeker meent dat uit de vorige overwegingen blijkt dat zijn problemen met taliban wel geloofwaardig zijn en dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag).

2.2. Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut, voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na citering van het voornoemde artikel, stelt verzoeker dat hij van oordeel is dat de situatie op heden voor mensen afkomstig uit de hoofdstad Kabul van dergelijke ernst is dat indien de Raad van oordeel is dat wanneer verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, hij toch minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van de vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en in subsidiaire orde om hem te subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.4. De verwerende partij acht het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.4.1. Betreffende verzoekers kritiek op het motief omtrent zijn beperkte verklaringen bij de DVZ, beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen desbetreffend tijdens het gehoor op het CGVS, doch weerlegt hiermee niet de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing die luiden *"Het is ten eerste opvallend dat u tijdens uw gehoor bij DVZ belangrijke elementen van uw problemen in Afghanistan niet hebt vermeld. U vermeldde er de betrokkenheid van de politie in het geheel niet. Nochtans hebt u R. (...), de oorzaak van uw probleem, bedreigd met de politie én bent u uiteindelijk ook effectief naar de politie gestapt om klacht neer te leggen, zo beweert u tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS p. 4-6). Agenten zijn ook meegekomen naar uw winkel, waarna uw huis dezelfde dag is binnengevallen door mensen die blijkbaar deden alsof ze van de politie waren. De politie is dus een belangrijk element van uw relaas: dit element komt ook verschillende keer voor wanneer u uw relaas bij het CGVS vertelt. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij DVZ niet vertelde dat u een klacht neerlegde bij de politie, stelt u dat er bij DVZ niet gevraagd is of u naar de politie ging of niet en dat het interview kort was (CGVS p. 9). Nochtans werd op het CGVS u deze vraag ook niet expliciet gesteld, maar hebt u het wel spontaan verteld (CGVS p. 5). Uw verklaring voor deze omissie op DVZ is geen afdoende uitleg, aangezien van u wordt verwacht dat u alle belangrijke elementen van uw asielrelaas zelf aanhaalt. Ook de aanval op uw huis door drie gewapende personen die uw oom sloegen vermeldt u niet bij DVZ. U stelt dat u weinig tijd had bij DVZ. Zowel de aanval op uw huis, als de rol van de politie in uw relaas zijn zodanig belangrijk, dat u ze ook in een kort gehoor niet kan weglaten. Er werd u op DVZ trouwens ook gevraagd of u nog iets wou toevoegen, dus u had zeker de mogelijkheid om dit te vertellen (CGVS p. 9 en DVZ vragenlijst). Deze omissies zijn des te vreemder, omdat u bij het CGVS meermaals, en al van vroeg in het vertellen van uw relaas, de politie vermeldt, én dat het binnenvallen*

van de drie mannen die deden alsof ze van de politie waren, de onmiddellijke aanleiding was van uw vertrek (CGVS p. 4-6)." Verzoeker is het niet eens met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch hij voert geen valabele argumenten aan die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

De Raad wijst er op dat het feit dat tijdens het interview voor de DVZ gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. De Raad herhaalt dat verzoeker ook de aanval op zijn huis door drie gewapende personen die zijn oom sloegen en welk feit de directe aanleiding was voor zijn vlucht, niet vermeldde tijdens het interview op de DVZ. Het niet vertellen tijdens het interview op de DVZ van voorgaand feit ondermijnt in ernstige mate verzoekers geloofwaardigheid.

2.4.2. In zoverre verzoeker verklaart dat hij niet weet waarom R. zijn winkel heeft uitgekozen, het voor hem onmogelijk is dit te weten en dat hij vermoedt dat hij en zijn winkel gekozen werden net omdat hij geen banden heeft met de taliban en daarom een veilige opslagplaats heeft en zich afvraagt wie zou vermoeden dat hij, een Tadjiek die nooit problemen had gehad met de politie en overigens geen speciale winkel had, wapens bijhield, slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat het feit dat R. de winkel van verzoeker, die geen banden had met de taliban (en R. niet zeker kon zijn of hij al dan niet banden of sympathie had voor de taliban), zou uitkiezen om zijn wapens te bewaren niet kan overtuigen daar R. onmogelijk kon weten of verzoeker hiermee akkoord zou gaan en hem niet eerder zou verraden, daar verzoeker evengoed, na de ontdekking van wat er in het pakket zat, dat niet dermate goed verpakt was gezien verzoeker bij het verplaatsen ervan de inhoud kon zien, direct de politie had kunnen waarschuwen die R. bij zijn terugkeer had kunnen oppakken. Het feit dat verzoeker niet kan weten waarom R. zijn winkel heeft gekozen en dat zijn winkel eventueel, net door het gebrek aan banden van verzoeker met de taliban, een veilige opslagplaats kon zijn, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.4.3. Verder slaagt verzoeker er niet in het motief dat het niet duidelijk is waarom hij R., die een paar maanden klant was, maar die hij niet goed genoeg kende om al te weten of hij betrouwbaar was, in de context van Afghanistan, zijn gerief bij hem zou laten plaatsen, te weerleggen. Waar hij stelt dat hij geen enkele aanwijzing had om te vermoeden dat R. zijn winkel gebruikte om wapens te bewaren, kan verzoeker gevolgd worden, doch hij weerlegt hiermee niet voorgaande pertinente overweging dat het niet duidelijk is waarom verzoeker een persoon die hij niet goed genoeg kende of te weten of hij betrouwbaar was, in de context van Afghanistan, toeliet zijn gerief bij hem te plaatsen. Waar verzoeker er op wijst dat het feit dat een goede klant vraagt om iets voor hem tijdelijk te bewaren een gebruik is in Afghanistan dat niet automatisch argwaan opwekt, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat R. reeds een goede klant was van verzoeker die hij vertrouwenswaardig achtte. Immers blijkt zelfs uit het gehoorverslag dat verzoeker R. beschouwde als 'enkel een klant' en hem niet uitermate vertrouwde daar hij, wanneer R. hem zijn adres vroeg en dit reeds voor het incident, verzoeker hem een verkeerd adres gaf alsook dat R. hem 'ook zomaar een adres' gaf toen verzoeker vroeg waar hij woonde (gehoorverslag CGVS, p. 9).

2.4.4. De overige motieven van de bestreden beslissing, betreffende de inhoud van de doos die in bewaring werd gegeven, het ogenblik dat verzoeker met zijn winkel is gestopt en betreffende de door hem neergelegde taskara, die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.8. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker lijkt voorgaande conclusie te betwisten waar hij aangeeft dat de situatie voor mensen afkomstig uit Kabul van dergelijke ernst is dat hem de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden toegekend.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad terecht stelde dat *“Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad*

dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.”

De Raad stelt vast, op basis van de ‘COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad’ van 5 september 2013, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013, dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

2.10. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.11. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul-stad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. In zoverre verzoeker nog stelt er zeker een ernstige bedreiging is voor zijn leven of zijn persoon in Kabul, dat drie gewapende mannen bij hem thuis zijn geweest en zich voordeden als mensen van het politiedistrictbureau, dat toen zij hem niet konden vinden, zijn oom werd gewaarschuwd en geslagen, dat zijn oom hem vervolgens heeft gewaarschuwd om niet naar huis te komen, dat hij uiteraard een gegronde reden heeft om de taliban te vrezen, aangezien hij de politiediensten heeft ingelicht over R. en dus ernstig gevaar loopt in de stad Kabul, wijst de Raad er op dat verzoekers asielseerlaas ongelooftwaardig werd bevonden, waardoor de verwijzing naar zijn relaseer *in casu* niet relevant is.

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER